

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΓΥΝΑΙΚΟΚΑΤΑΚΤΗΤΗΣ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΦΗΜΟΥ ΓΟΗΤΟΣ ΝΤΕ ΡΙΣΕΛΙΕ

III'

ΠΩΣ είδαμε στο προηγούμενο φύλλο, ο βασιλεύς της Γαλλίας Λουδοβίκος 15ος άπαρνήθηκε την είνουομένη του κόμησα ντέ Μαγιού πρὸς χάριν τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ προστατευομένης τοῦ Ρισελιέ μαρκησίας ντέ Λά Τουρνέλ. Ἐδῶσε στὴν ἐγκαταλειφθεῖσα μιά μικρὴ σύνταξη, μὰ δταν ἐκείνη τὸν παρακάλεσε νὰ τῆς στείλῃ ἕνα καθρέφτη γιὰ νὰ στολιστῶ τὸ φτωχικὸ τῆς διαμέρισμα, ὁ βασιλεύς, ὄχι μόνον ἀρνῆθηκε νὰ τῆς τὸν στείλῃ, ἀλλὰ καὶ συνάδενε τὴν ἀρνησί του μὲ τὴν ἀκόλουθη σημείωσι:

«Καθὼς βλέπω, κυρία, ἡ ὄρεξι σὰς ἐρχεται τρώγοντας».

Ὁ Λουδοβίκος 15ος λημονοῦσε πολὺ εὐχολα τοὺς δεσμοὺς του καὶ ὄλες τῆς ἀγάτες του. Ἐτοί, ξεχνώντας ὀλότελα τὴν κόμησα ντέ Μαγιού, εἶχε ἀφοσιωθεῖ τόφα ὀλόκληρος στὸν καινούργιο του ἔρωτα, τὴ μαρκησία ντέ Λά Τουρνέλ. Αὐτὸ ὅμως εἶχε κάνει δυσάρεστη ἐντύπωση στὸς Παρισίνοὺς καὶ μιά μέρα ἔλαβε τὴν ἀκόλουθη ἀνώνημη ἐπιστολή:

«Οἱ Παρισίνοὶ δὲν ἀγαποῦν ὅπως πρὶν τὸν βασιλέα. Ἀποδοκιμάζουν μὲ ἀνανάκτησι τὴν ἀποκομῆ τῆς κομῆσης ντέ Μαγιού καὶ τὴν ἐκλογὴ τῆς ἀδελφῆς τῆς ὡς είνουομένης. Ἄν ὁ βασιλεύς ἐξακολουθῆσαι τὴ σκανδαλώδη αὐτῆ ζωῆ, ὁ λαὸς του θὰ τὸν περιφρονῆσῃ».

Ὁ Λουδοβίκος 15ος ὅμως πέταξε μ' ἀδιαφορία τὴν ἐπιστολή καὶ εἶπε: — Ἄς μὴ μὲ σκοτιζοῦν οἱ κύριοι Παρισίνοὶ!...

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ἐντωμεταξὺ ὁ Ρισελιέ ἐξακολουθοῦσε τὴ σταδιοδρομία του ὡς γυναικοκατακτητῶ, μὲ μιά ἐπιτυχία ποὺ διαρκῶς μεγάλωνε περισσότερο.

Μεταξὺ τῶν θυμάτων του τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦταν καὶ ἡ μαρκησία ντέ Σαιν-Πιέρ, ἡ ὁποία — ὅπως καὶ ὄλες ἡ ἄλλες γυναῖκες ποὺ γνώρισε στὴ ζωῆ του — τὸν ἐλάτρευε παράφορα. Ἐπειδὴ ὅμως εἶχε σύζυγο σπλότυπο, εἶχε λάβε κάθε προφύλαξη, ὥστε νὰ παραμεινῆ τὸ εἰδύλλιο τῆς κρυφῶ. Μὰ προδόθηκε κάποτε μόνη τῆς μὲ τὸν ποὺ χαρακτηριζομένο τρόπο τοῦ κόσμου. Ἀκούστε πῶς:

Ἐνα βράδι, σὲ κάποια ἀριστοκρατικὴ συγκέντρωση, στὴν ὁποία παρευρίσκετο καὶ ἡ μαρκησία ντέ Σαιν-Πιέρ, ἡ συζῆτησις εἶχε στραφεῖ στὸν Ρισελιέ καὶ ὄλοι ἔλεγαν πῶς εἶχε κατακτήσει ἄπειρες γυναῖκες, χωρὶς ν' ἀγαπήσῃ οὔτε μιά.

Μόλις τὸ ἄκουσε αὐτὸ, ἡ μαρκησία πετάχτηκε ἀπάνω καὶ εἶπε ἔντονα:

— Αὐτὸ εἶνε ψέμμα!... Μεγάλο ψέμμα...

Ἐγὼ τοῦλάχιστον ξέρω μιά γυναῖκα ποὺ τόσο τὴν ἀγαπᾷ ὁ Ρισελιέ, ὥστε, κάποτε, γιὰ νὰ τὴ συναντήσῃ, πῆγε στὴν ἄλλη ἀκρὴ τῆς Γαλλίας, διασχίζοντας τριακόσιες ὀλόκληρες λεῦγες.

Καὶ ἡ χαριτωμένη μαρκησία ἄρχισε νὰ διηγείται τὴν ἐρωτικὴν περιπέτεια τοῦ Ρισελιέ μὲ τὴν ἄγνωστη αὐτὴ κυρία. Στὸ τέλος, συνεπαίθη ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ τῆς, φώναξε:

— Τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκυλιά του μὲ μιά ἀπίστευτη δύναμη, τὴν ἐσφίξε στὸ κρεβάτι καὶ... μένωμε ἐκεῖ τρεῖς ὀλόκληρες μέρες!...

Τὸ τί ἐπακολούθησε ἔπειτ' ἀπ' τὴν ἀκούσια αὐτῆ ἐξομολόγησι τῆς μαρκησίας, δὲν περιγράφεται.

***

Ὁ Ρισελιέ θριάμβευε περὶ μέσα στὴν αὐλή. Ἡ ἐπίσημη περὶ είνουομένη καὶ ντέ Τουρνέλ, στὴν ὁποία ὁ βασιλεύς, ἱκανοποιώντας τὴ φιλοδοξία τῆς, εἶχε δώσει τὸν τίτλο τῆς δουκίσσης ντέ Σατωρῶν, τὸν περιέβαλε μὲ ὄλη τῆς τὴν ἐμπιστοσύνη, τὸν δεχόταν κάθε μέρα στὰ διαμερισμάτῃς καὶ κάθε τὸν παράκλησις ἀποτελοῦσε διαταγὴ γι' αὐτή. Ὅταν κάλι βρισκόταν μακριὰ ἀπ' τῆς Βερσαλλίης, τὸν ἐστελνε ἐπιστολές, στὶς ὁποῖες τὸν ἀποκαλοῦσε εθεῖο τῆς, προστάτη τῆς καὶ συμβούλο τῆς καὶ στὶς ὁποῖες τὸν ἔκανε ἐνήμερο ὄλης τῆς ἀνακτορικῆς κινήσεως.

Ἐπίσης καὶ ὁ βασιλεύς μόνον μ' αὐτὸν ἔκανε συντροφιά καὶ τοῦ διηγᾶτο μὲ τὸν ποὺ φιλικὸ τὸν ὄλες τῆς ἐρωτικῆς του περιπέτειες μὲ τῆς ἄλλοφρες είνουομένης του. Ἡ είνουα αὐτῆ ἐξώργιζε τοὺς ἄλλους αὐλικούς, οἱ ὁποῖοι, μὴ μπορῶντας νὰ ξεσπάσουν ἀλλοῶς, σκάρωναν διάφορα σατυρικά τραγουδιὰ εἰς βάρος τοῦ Ρισελιέ.

Ἐτοί περὶ τὴ Γαλλία τὴν κυβερνοῦσαν οὐσιαστικὰ ἡ είνουομένη ντέ Λά Τουρνέλ καὶ ὁ ἐκθουομένης τῆς είνουομένης, ὅπως ἀποκαλοῦσαν χοροῖδευτικὰ οἱ αὐλικὸι τὸν ἥρωά μας.

Καὶ ἡ βασίλισσα, τὴν ὁποία ὁ βασιλεύς ἐπρόδιε τόσο παταγωδῶς, τὴ ἔκανε; Ἀλλοῦστατα, οὔτε ἔκανε, οὔτε ἔλεγε τίποτε.

Στὴν ἀρχή, μαθαίνοντας τῆς πρώτες ἀπίστειες τοῦ βασιλέως, εἶχε κλάψει μερὰ. Μὰ ἔπειτα... συνήθεσε. Περνοῦσε τῆς ἡμέρες τῆς κλεισμένη μέσα στὰ διαμερισμάτῃς τῆς, ὄλον, σὴν ἄλλη Κασάνδρα, προφῆτευσε διάφορες δυστυχίες γιὰ τὴ Γαλλία καὶ γιὰ τὴ δυναστεία τῆς καὶ προσευχόταν γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ συζύγου τῆς.

Δὲν παραπονιόταν σὲ κανένα ἀπολύτως γιὰ τὴν ἐγκατάλειψί τῆς καὶ εἶχε ἀφερῶσει τὴ ζωῆ τῆς στὰ θεῖα μ' ἐγκαρτέρησι καὶ μὲ θάρρος. Οὔτε στὶς ἀνακτορικῆς γιορτῆς λάβαινε μέρος, οὔτε στὶς ἐπίσημες τελετῆς ἐμφανίζοταν, καὶ οἱ μόνον ἀνδρῶλοιοι τοὺς ὁποῖους ἔβλεπε, ἦσαν δυὸ-τρεῖς γυναῖκες τῆς ἀκολουθίας τῆς.

Ὁ Λουδοβίκος 15ος, μολοντοῖ προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀποφεύγῃ, τῆς φερόταν ὡστόσο μ' εὐγένεια καὶ μὲ τυπικότητα. Ἐπειδὴ ὅμως ἐνεύρισε μὲ τὴν θεροκολληρία τῆς, τοῦ ἄρεσε κάθε τόσο νὰ τὴν ἐξευτελίξῃ λίγο. Ἐτοί, δταν ἔγινε ἡ ἀπονομή τοῦ τίτλου τῆς δουκίσσης στὴ μαρκησία ντέ Λά Τουρνέλ, τὴν ἀνάγκασε νὰ παρευρεθῆ στὴ σχετικὴ τελετή.

***

Ἐκείνη τὴν ἐποχή, ὁ Ρισελιέ χήρεψε γιὰ δευτέρη φορὰ. Τὸ 1840, ἡ σύζυγος του πριγκῆμισσα τῆς Γκιζῆς πέθανε, ἀφοῦ προηγουμένως τοῦ χάρισε ἕνα γιῶ καὶ μιά κόρη. Ἀγατοῦσε τόσο τὸν συζύγο τῆς, ὥστε λίγες ὄρες πρὶν πεθάνει, ρώτησε τὸν ἐξομολογητῆ τῆς πατέρα Σεγκάν, ἂν ἦταν ἁμαρτία νὰ τὸν ἀγαπήνῃ ἔπειτ' ἀπὸ τῆς ἀπίστειες ποὺ τῆς εἶχε κάνει. Καὶ ἔπειδὴ ἐκείνος τῆς ἀπάντησε ὄχι, φώναξε τὸν Ρισελιέ κοντὰ τῆς καὶ τοῦ εἶπε:

— ὦ, φίλε μου, πεθαῖνο εὐτυχομένη γιατί δὲν μοῦ ἀπαγόρευσε νὰ σὰς ἀγαπῶ...

Λίγο πρὶν ξεφυγῆσαι, συγκέντρωσε ὄσες δυνάμεις τῆς ἀπομέναν ἀκόμα καὶ ἐσφίξε τὸν ἀπιστο συζύγο τῆς μέσα στὴν ἀγκυλιά τῆς. Κλαίγοντας τότε τοῦ εἶπε ὄτι ποτὲ δὲν εἶχε ἐπιθυμήσει τίποτε καλύτερο, παρὰ νὰ πεθάνῃ ἔτοι μέσα στὴν ἀγκυλιά του.

Ὁ Ρισελιέ ἐννοῦσε μεγάλη θλίψη γιὰ τὴν ἀπόλειά τῆς, μὰ ἔπειτ' ἀπὸ ἕνα μῆνα τὴν εἶχε ἐσχάσει.

Μετὰ τὸν θάνατό τῆς, ὁ ἥρωας μας ἔφυγε ἀπ' τὸ Παρίσι γιὰ τὸ φερόδὸ του τοῦ Λαγκεντόν. Ταξείδευσε μ' ἕνα ἀμάξι, τὸ ὁποῖο εἶχε κατασκευαστεῖ σύμφωνα μὲ δικὰ του σχέδια. Μέσα στ' ἀμάξι αὐτὸ εἶχε ὄλες τῆς ἀγέσεις. Εἶχε κρεμαστὸ κρεβάτι ποὺ κοινοῦταν καὶ τὸν ναυορίζε, εἶχε τὴν τραπέζα τῆς, τὴν κουζίνα του, τὸ καλλυντήριό του... Τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε...

Τὸ ἀμάξι αὐτὸ τοῦ στοίχιζε 300,000 σκούδα.

Ἦταν λοιπὸν φυσικὸ, μὲ τέτοια ἔξοδα ποὺ ἔκανε ὁ Ρισελιέ, νὰ βρεθῆ σὲ οἰκονομικῆς στενοχωρίες, παρ' ὄλη τὴν ἀπέραντη περιουσία του.

Μὰ καὶ τὴ φορὰ αὐτῆ ἡ τύχη τὸν βοήθησε. Γιατὶ ἐνῶ τὰ πράγματα εἶχαν σφίξει τόσο, ὥστε ν' ἀναγκαστῆ νὰ νοικιάσῃ τὸ ἀνάκτορο τὸν στὸ Παρίσι, ἔξαφνα ὁ γυναικάδελφός του δοῦς τῆς Γκιζῆς σκοτώθηκε ἀτύχιστα καὶ τοῦ ἄφησε δέκα ἐκατομμύρια.

Ὁ θάνατος τοῦ δοικῆς ὄφειλετο σ' ἕνα τυχαῖο δυστύχημα. Μιά μέρα δηλαδή, ἐνῶ ἔκανε τὴν τουαλέττα του μπροστὰ τοῦ φίλου του ποὺ τὸν περιέμενε γιὰ νὰ πάνε μαζὺ σὲ κάποια γιορτῆ, θέλοντας ν' ἀστευθεῖ, πῆρε ἕνα πιστόλι, τὸ στήριξε στὸ στόμα του καὶ τοὺς εἶπε γελώντας ὄτι θ' ἀποτοκονοῦσε.

Νομίζοντας ὅμως πῶς τὸ πιστόλι ἦταν ἀδειανό, πίεσε τὴ σκανδαλί καὶ τῆραξε τὰ μυαλὰ του στὸν ἄερα!...

***

Στὸ Λαγκεντόν ὁ Ρισελιέ δὲν ἔβρινε καὶ πολὺν καιρό. Κατὰ τὸ διάστημα ὅμως ποὺ ἔμεινε ἐκεῖ, διοίκησε τὸν τόπο μὲ δεσποτισμὸ καὶ μὲ σκληρότητα. Ἐτοί ὅμως κατῶρθωσε νὰ γαληνέτῃ τὰ θεροκευτικὰ πάθη τῶν κατοίκων, τὰ ὁποῖα προκαλοῦσαν συχνῆς παραξές. Ἐπειδὴ ὁ ἴδιος δὲν ἀκολουθοῦσε κανένα δόγμα, φερόταν μὲ τὴν ἴδια δικαιοσύνη, ἡ μᾶλλον μὲ τὴν ἴδια σκληρότητα, τόσο πρὸς τοὺς καθολικούς, ὅσο καὶ πρὸς τοὺς διαμαρτυρομένους.

Συγγρηῶς ὅμως ἔμεινε πάντα πιστὸς στὸν ἔρωτα, καὶ ὄλες ἡ ὄρωαις ἀστές τοῦ Λαγκεντόν εἶχαν ἐξετρελλασθῆ μαζὺ του. Τὰ θυμάτῃ του ἦσαν ἄπειρα. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, συνεδέθη μὲ κάποια καὶ. Κατὸν, ἡ ὁποία σὲ λίγον καιρὸ ἀπέκτησε μιά κόρη. Μετὰ εἰκοσι χρόνια λοιπὸν — ποῖός θὰ τὸ φανταζόταν — ἡ κόρη αὐτῆ, ἀκολουθώντας τὸ παρὰδειγμα τῆς μητέρας τῆς, ἔγινε φίλη τοῦ ἥρωός μας.

Ὁ Ρισελιέ ἦταν περὶ σαράντα χρόνων, μὰ στὸν ἔρωτα ἀκολουθοῦσε πάντα τὸν ἴδιο δρόμο ποὺ εἶχε ἀρχίσει δταν ἦταν δεκαπέντε χρόνων.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ὁ Ρώσος διηγηματογράφος Νικολάι Γκόγκολ.